

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Salim Georges Al Toun i Al Toun Group przeciwko Radzie

(Sprawa T-326/12)

(2012/C 311/10)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Salim Georges Al Toun i Al Toun Group (przedstawiciel: S. Koev, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi w pełnym zakresie oraz uwzględnienie wszystkich zarzutów;
- dopuszczenie rozpoznania niniejszej skargi w postępowaniu przyspieszonym;
- stwierdzenie, że może zostać stwierdzona częściowa nieważność zaskarżonych działań, ponieważ część czynności podlegająca stwierdzeniu nieważności może zostać oddzielona od czynności jako całości;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii oraz decyzji wykonawczej Rady 2012/256/WPZiB z dnia 14 maja 2012 r. w zakresie, w jakim Salim Al Toun i Al Toun Group zostali tam umieszczeni na liście znajdującej w załączniku do decyzji 2011/782/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 410/2012 w zakresie, w jakim Salim Al Toun i Al Toun Group zostali tam umieszczeni na liście znajdującej w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 36/2012;
- obciążenie Rady wszelkimi kosztami postępowania skarżących oraz wydatkami, honorariami i in. związanymi z ich ochroną w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) W drodze zarzutu pierwszego podnosi się istotne naruszenie prawa do obrony oraz prawa do sprawiedliwego postępowania, ponieważ skarżący nie zostali poinformowani o dokonaniu zaskarżonych działań, o których dowiedzieli się z mediów i nie przedstawiono im żadnych przekonujących dowodów albo przesłanek, które uzasadniałyby umieszczenie ich na liście osób obciążonych sankcjami. W związku z powyższym ciężar dowodu spoczywa na Radzie, która ma uzasadnić nałożenie środków ograniczających.
- 2) W drodze zarzutu drugiego podnosi się naruszenie obowiązku uzasadnienia; poprzez okoliczność, że Rada w zaskarżonych działaniach ograniczyła się do nieuzasadnionych twierdzeń, naruszyła ona ten obowiązek, który nałożono na instytucje Unii Europejskiej w art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „Konwencją o ochronie praw człowieka”), art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W tym względzie zwraca się uwagę na użycie niejasnego pojęcia uczestnictwa w systemie, w odniesieniu do którego działania odnoszące się do sytuacji w Syrii nie zawierały jakiegokolwiek definicji legalnej. Brak jasnego i dokładnego uzasadnienia Rady powoduje, że Trybunał napotyka na utrudnienia w zbadaniu zgodności z prawem zaskarżonych działań.
- 3) Poprzez zarzut trzeci podnosi się naruszenia prawa do skutecznej ochrony prawnej, ponieważ dostęp do takiej ochrony przewidziany w art. 6 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka, art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej jest utrudniony poprzez uchybienie obowiązkowi uzasadnienia.
- 4) W drodze zarzutu czwartego podnosi się popełniony przez Radę błąd w ocenie, ponieważ skarżącego Salima Al Touna niesłusznie zidentyfikowano jako obywatela Wenezueli, co nie odpowiadało okolicznościom, a Al Toun Group nigdy od jej powstania nie uczestniczyła w interesach związanych z produkcją ropy naftowej oraz produktami z ropy, co utrudnia jej w zaskarżonych działaniach.
- 5) Poprzez zarzut piąty podnosi się naruszenie zakotwiczonego w art. 1 protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie praw człowieka oraz w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawa własności, zasady proporcjonalności i wolności gospodarczej, ponieważ Rada w drodze decyzji wykonawczej 2012/256/WPZiB oraz rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 410/2012 niezgodnie z prawem pozbawiła skarżących możliwości spokojnego korzystania ze swojej własności, co zagraża istnieniu i fizycznemu przeżyciu.
- 6) W drodze zarzutu szóstego podnosi się ciężkie naruszenie zakotwiczonego w art. 8 i 10 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka prawa do poszanowania dobrego imienia,

ponieważ umieszczenie firmy i nazwiska skarżących w zaskarżonych działaniach bezprawnie zniweczyło poszanowanie w społeczeństwie syryjskim, w gronie przyjaciół, we wspólnocie religijnej oraz względem ich partnerów w interesach.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Plantavis i NEM przeciwko Komisji i EFSA

(Sprawa T-334/12)

(2012/C 311/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Plantavis GmbH (Berlin, Niemcy) i NEM, Verband mittelständischer europäischer Hersteller und Distributoren von Nahrungsergänzungsmitteln & Gesundheitsprodukten e.V. (Laudert, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Büttner)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejski Urząd do spraw Bezpieczeństwa Żywności

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zakazów ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1924/2006⁽¹⁾ w związku z rozporządzeniem (UE) nr 432/2012⁽²⁾ oraz unijnym rejestrem dopuszczonych i niedopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi po pierwsze, że brak jest właściwości prawodawcy europejskiego do ustanowienia zaskarżonych rozporządzeń.

Po drugie podniesiono, że rozporządzenia nr 1924/2006 i nr 432/2012 oraz unijny rejestr oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności niezgodnie z prawem naruszają chronioną na mocy praw podstawowych sytuację prawną przemysłu spożywczego oraz prawo konsumentów i profesjonalistów do informacji. W tym kontekście skarżący podnoszą w szczególności, że przewidziane w zaskarżonych rozporządzeniach zakazy oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych są nieproporcjonalne. Odnosi się to w szczególności do zakazu użycia merytorycznie właściwych oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych, jak np. „lepszą biodostępność”. Ponadto rozporządzenia nie nadają się do osiągnięcia zamierzonych celów, ponieważ EFSA i Komisja nie ustanowiły zrozumiałych, przejrzystych i jednolitych wytycznych określających standardy naukowe. Skarżący podnoszą ponadto zarzut niezróżnicowanego nierównego traktowania różnych substancji i przedsiębiorstw spożywczych. Wskazane zakazy nie są ponadto

konieczne, ponieważ już na podstawie dyrektywy 2003/13/EG⁽³⁾ i rozporządzenia (UE) nr 1169/2011⁽⁴⁾ we wszystkich państwach członkowskich zabroniona jest wprowadzająca w błąd reklama żywności.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 432/2012 z dnia 16 maja 2012 r. ustanawiające wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci (Dz.U. L 136, s. 1).
- (³) Dyrektywa Komisji 2003/13/WE z dnia 10 lutego 2003 r. zmieniająca dyrektywę 96/5/WE w sprawie przetworzonej żywności na bazie zbóż oraz żywności dla niemowląt i małych dzieci (Dz.U. L 41, s. 33).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2012 r. — Evonik Degussa GmbH przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-341/12)

(2012/C 311/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Evonik Degussa GmbH (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Steinle, M. Holm-Hadulla i C. von Köckritz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE nieważności decyzji Komisji K(2012) 3534 wersja ostateczna z dnia 24 maja 2012 r. o oddaleniu wniosku Evonik Degussa o poufne potraktowanie informacji zawartych w decyzji w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran sodu;
- zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem obciążenie Komisji kosztami postępowania.